

Bohoslužby v Javorníku 14.května 2017

J 14, 1-12

Milé sestry, milí bratři, člověk touží po jistotě. Každý z nás je určitě rád, když ví, co je před ním, na co se má připravit. Hledáme a sbíráme tedy mnoho informací, které nám mají pomoci nachystat se na další dny. Teď třeba pro nás bylo aktuální zjistit, jestli bude pršet, jaká bude teplota, jak je to s uzavírkami na cestě. Přece se musíme nachystat, připravit program, naplánovat odjezd. Najít potřebné informace je otázka pár minut, takže můžeme být celkem v klidu. Jenže ne vždy je to tak jednoduché. Život nejsou jen výlety, nejsou to jen cesty na víkend. Jde o víc a zde je to s těmi informacemi docela závažné. Kupříkladu učedníci Ježíšovi se vyrovnávali s tím, jak zareagují na Ježíšovu nepřítomnost. Co bude, až se naplní Ježíšova slova, že odejde k Otci? Bylo jim s Ježíšem dobře. Cítili se blíž Bohu, ale zároveň bylo jasné, že tento dobrý pocit stojí právě na Ježíšově blízkosti. Proto se jejich nitro najednou chvěje. Není jednoduché najít informace, co bude dál, aby se nachystali.

I my se jistě občas chvějeme. Vždyť budoucnost je i pro nás v mnohém dost nečitelná. Musíme řešit otázky praktického fungování církve, myslet na to, jak budeme zvládat různé povinnosti za několik let. Ale nejde jen o tu materiální stránku budoucnosti. Také si jistě klademe otázku, jak se promění naše společenství, jak dlouho bude trvat ta krásná doba, kdy se všechno daří, kdy sbor kvete? A když půjdeme ještě dál, dostaneme se k praktické otázce našeho vlastního následování. Scházíme se ve společenství a je nám příjemně. Jsme rádi, když máme kolem sebe své sestry a bratry ze sboru, se kterými jsme toho tolik prožili a také jistě přijali od Boha. Cítíme, že když jsme spolu, je nám Bůh nablízku, je tak snadné mu patřit, je tak samozřejmé se k němu obracet. Jenže, co přijde zítra, nebo možná už dnes večer, kdy budeme zase sami, kdy nebude kolem nás to úžasné společenství bratří a sester? Přijde nám stále tak jednoduché a samozřejmé jít cestou následování, počítat s Ježíšem, patřit mu s každým výdechem? Vždyť víme, že veliký podíl na té naší jistotě má právě ona přítomnost ve společenství. A tak i u nás se najednou může objevit ono chvění se úzkostí. Tak jako u těch učedníků, kteří mají před očima, že krásný čas ve společenství Ježíše skončí a oni půjdou dál zase sami.

Možná by mohli žít dál ve vzpomínkách, v jakési nostalgii. Byl zde, bylo to skvělé, můžeme se

k tomu stále vracet. Jenže to má jisté úskalí. Vzpomínka je fajn, ale časem bledne. A hlavně člověka vytrhuje z jeho současného světa. A to je něco, co Ježíš zcela jistě nechce. Nechce, abychom opustili tento svět spolu s ním. Pro své učedníky má jiný úkol. A tak má i jiné řešení pro jejich situaci, uklidnění do jejich nejistoty. Docela zvláštními slovy tak činí. Věříte v Boha, věřte i ve mne. Jakou to má spojitost s jejich situací? Kam je to má navést? Jak se mají tedy zachovat, co je ten uklidňující faktor?

Můžeme ho zde najít ve dvou různých věcech. První z nich je jednota mezi Ježíšem a jeho Otcem. V Janově evangeliu se o ní mluví několikrát. A pro učedníky je to velice významné zjištění. Jejich pozornost to obrací od současné chvíle, současného prožívání ke kořenům. Smějí si uvědomit nejenom to, že je jim v Ježíšově společnosti krásně, ale také si smějí uvědomit, proč tomu tak je. A na to se dá potom velice krásně navázat. Ježíš a jeho Otec, tedy Hospodin, jsou jeden a ten samý Bůh. Je ji krásně ne proto, že Ježíš je tak okouzlující mladý muž, ale protože v něm cítí Boží blízkost. A nebo ještě jinak, nejen cítí, ale stává se jim zřetelná. Protože věříte v Boha, protože jste jeho lid, proto se cítíte tak dobře v Ježíšově společnosti milí učedníci. Odchod Ježíše tedy není problém není důvod k obavám. Ono se nic nezmění, nebo alespoň nemusí změnit. Vždyť ten důvod té jistoty, ten vlastně zůstává. Není tu přímo sám Ježíš, to ne. Ale Ježíš otevřel učedníkům oči v tom, že vidí ten důvod svého pokoje nacházejí tam, kde to dobře znají, ve vztahu k Hospodinu.

To se týká i nás, našeho prožívání společenství. Tak jako učedníci smíme vidět i my hlouběji a poznávat ten pravý důvod, proč je nám spolu tak dobře, proč se to zdá jednodušší. Jsou kolem nás lidé, kteří nám rozumí a spolu s námi nesou tíhu následování. Ale nejsme zde kvůli lidem. Tedy kvůli jejich přednostem a zájmům. Zde jsme spolu, protože nás drží pohromadě Boží láska. Chceme následovat Ježíše, milujeme Pána Boha. Proto je to společenství tak úžasné. A proto se nemusíme chvět o to, co bude dál. Ten, který nás přivedl na toto místo, ten s námi půjde dál. Ten důvod našeho pokoje je stále s námi. Ve společenství si to jen lépe můžeme připomenout. Můžeme tedy prožít krásné chvíle nejen u jednoho stolu s bratřími a sestrami, ale tak sami u svého stolu, když otvíráme Písmo a spínáme ruce k modlitbě. Je-li v tuto chvíli pro nás Bůh stejně důležitý, jako tehdy, když jsme spolu, poznáme jeho dotyk i později.

To byla tedy první věc, kterou Ježíš vede své učedníky ku pokoji. Ta druhá zaznívá v zaslíbení připravení místa v příbytku jeho Otce. Ježíš se vydává na cestu, odchází od učedníků, aby jim vytyčil cíl. A je tedy zřejmé, že ten cíl, který mají učedníci před sebou není v požehnání této chvíle, ale někde v budoucnu. Musejí se vydat na cestu. Společenství s Ježíšem není v tuto chvíli vrchol jejich života, ale pozvání na cestu do jeho království. Otevírá se tak další rozměr jejich života. Tím je svědecká služba. Ježíš odchází, ale jeho dílo není hotovo. Přechází na učedníky. Poznávají, že mají místo v Božím království. A když se ptají na cestu, Ježíš jim říká, že právě on je ta cesta, pravda i život. On, Ježíš. Co to znamená? Jistě jde o prostřednictví Ježíše, jen skrze něj člověk dojde spásy a záchrany. Ale cesta, pravda a život, to má více

významů, než jen ono prostřednictví k záchraně. Ukazuje to k Ježíši a jeho dílu. I takto jeho slovům lze rozumět. Když se před učedníky řekne Ježíš, vybaví si právě ono dílo zvěstování spásy, ono uzdravování, působení mocných činů. Kříž a jeho oběť jsou ještě před nimi. Proto to pozvání, aby šli cestou, kterou je on, můžeme vnímat jako pozvání ke svědecké službě, pozvání ke zvěstování jeho království a pozvání na stejnou cestu, jakou učedníci sami kráčeli.

Opět se to obrací i do našich životů. To scházení se, vzájemné posilování ve víře, to není samoučelné. Víru nemáme jen pro sebe, pro svůj dobrý pocit, pro svou záchranu. Mezi tím, co smíme prožívat, když jsme spolu, a tím, co je cílem našeho života, stojí právě Ježíš jako cesta, na kterou se máme vydat. Je to naše jediná cesta, což je dobré si uvědomit. Toto pozvání k nám nepřichází jako možnost, pro kterou se můžeme rozhodnout, ale jako zcela logické vyústění toho, co prožíváme. Nezapomínejme, že nás nespojují jen osobní sympatie, ale mnohem silněji nás pojí Boží láska, společný přítel v Ježíši Kristu. Proto je další krok krokem, který touží do tohoto společenství zahrnout i další Boží děti. Měli bychom myslet na to, že to, co nyní prožíváme, je příslibem toho, čeho se jednou budeme účastnit. I pro nás Ježíš chystá místo v příbytku svého Otce. A ukazuje do něj jedinou cestu. K této cestě i my máme ukazovat. Je to jediná cesta pro každého člověka. Bez jejího poznání se do těch příbytků nemůže dostat.

Opět tedy platí, že se nemusíme obávat, co bude dál. Z našeho společenství se vydáváme na cestu. A ta cesta má svůj cíl i naplnění. Jistě se dají očekávat potíže, zádrhele, překážky. Ale nad tím vším stojí právě to, že je tu Ježíš, který jde s námi, ke kterému se můžeme stále obracet. Je zde zaslíbení víry, která se o Ježíše může opřít. V tom tedy můžeme nacházet pro další čas svou jistotu. Ať se naše srdce chvěje kvůli vizi samoty, až dojedeme domů, vizi samoty mezi dalšími, kteří nerozumí tomu, co prožíváme, nebo kvůli vizi toho, že nevíme, jak budeme fungovat za několik let, Ježíš přináší svůj pokoj v odkazu k důvěře. Když bude věřit, budete činit možná i větší skutky, než, které učedníci viděli u Ježíše. Proto si stále připomínejme, po jaké to jdeme cestě, z čeho vycházíme a kam směřujeme. Možná zjistíme, že bude potřeba pár věcí poopravit. Možná zjistíme, že se budeme muset za mnohé věci také víc modlit, možná zjistíme, že budeme muset být odvážnější ve své víře. Každopádně bude ale dobře, když zjistíme, že úplný základ je v hledání Ježíše v každém svém dni. Jsme přeci na jeho cestě. Je to asi divná představa, ale jsme-li na něm jako cestě, je tedy pod námi. To znamená, že nás nese, brání tomu, abychom se probořili, abychom zapadli a nemohli již dál. To je jistě nádherná představa. A považme, že když si najdeme na Ježíše čas, když v tom všem shánění informací otevřeme místo internetu či novin Bibli, když místo hlášek na sociální sítě a známým, pozvedneme svůj hlas k Ježíši, najednou uvidíme, že to Ježíšovo nesení není vůbec nádherná představa. Ona je to totiž skutečnost.

Pane Ježíši, ty nás vedeš k tomu, abychom nacházeli ve svém životě to, co je pravdivé, co skutečné, co vede k tobě. Dáváš našemu životu pevnou půdu pod nohama. Prosíme proto, dávej nám poznávat, že se k tobě můžeme obracet, dávej nám touhu být s tebou každý den ve

neděle 14.května 2017

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Pondělí, 11 Březen 2019 14:40 -

tvém slově a modlitbě.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }